

ТРИНАЕСТ ЗВЈЕЗДИЦА

Кажу да кад умиремо видимо неки тунел и свјетло... Тај тунел вјероватно представља пут до раја. Такође кажу да кад се гушимо и умиремо видимо све слике живота који смо проживјели. А шта је са дјецом која умру? Који живот они виде?

Август '92. Недостатак кисеоника због црног плашта рата који нас је завио. Црни плашт смрти. То су биле најгоре године наших живота, а најтужнији и **задњи** дани њихових живота. Дванаесторо дјеце, дванаест звјездица, дванаест капи бола. На срећу, још једна је остала — тринаеста.

На срећу или, боље рећи, нажалост?! Четрнаест година бола, патње и туге. Бола који је несношљив. Али борила се до посљедњег тренутка и ћутала је. Звуци бола, јецаји су се чули само онда када је превише бољело. Храброст и ријечи утјехе оца су у тим тренуцима надвладала бол. Покушавала је живјети животом среће, животом који су

друга дјеца живјела и живе. Пропустила је најљепше дијелове дјетињства.

Живјела је борећи се и то је врло мали број људи примјећивао. Међу њима смо и ми, али не нашом кривицом, већ кривицом државе. Државе... (смијех). Не видим је, али у реду, ако се тако каже...

Послије тешких четрнаест година, више није могла да се бори. Њено ситно и изморено тијело је показивало да је у њеном животу било превише бола. Али **покушала је** живјети своје дјетињство без обзира на све што се десило. Није се обазирала на државу, јер јој никада нису ни требали. Требали су јој само пријатељи којих је имала велики број. Знала је да постојимо и ми, и вјеровала је да смо ту за њу. Били смо.

Ове године и она је отишла путем свијетлог тунела. Отишла је на пут без повратка. Придружила се осталим звијездама и сад заједно са њима даје сјај мрачном небу.

СУНЧАНИ ДАН

Немој отићи поново
са мога сунчаног хоризонта
и пустити мале облаке
да расплету свечане нити.
Тада више неће бити игра,
можда ни мене ту више неће бити.

Сачувај ми малу кап овог дана
у морима срећних дана других људи,
обећај ми да цвјетови неће бити сами,
сваким рођењем прољећа ти са њима буди!

Немој плакати никад!
Сузе су пуста, слана вода,
реци тренутку да имаш нешто његово,
вјеруј птицама да је и тебе родила слобода!

ТИЈАНА БЈЕЉАЦ, III10

МОСТОВИ КОЈИ ПОВЕЗУЈУ МЛАДЕ

Ходам непознатим путевима бесконачне маште. Разгледам све око себе и, као да погледом тражим нешто одређено. Осјећам необичну усамљеност, тако честу појаву код младих људи. Усамљеност која ме гуши. Покушавам да их задржим, али узалуд; слане сузе клизе низ моје жалосно лице.

Погледам лијево и угледам вијугаву, смарагдно зелену ријеку. Изненада зачујем вриску и дозивање. Погледам на другу страну ријечне обале, и угледам неке људе како ми машу. Не, нису то одрасли људи! Никада нисам видјела одрасле људе да са толико љубави и енергије машу непознатој особи. Били су то моји вршњаци. Они и даље вичу и машу, и говоре неким, мени непознатим језиком. У том тренутку схватам колико је то небитно. Јер они, баш као и ја, желе да се дружимо, склапамо пријатељства. Повезује нас језик без ријечи. Тим невидљивим језиком, оним безазленим и наивним пуним љубави, они желе да пређем на њихову страну. Желе да будемо пријатељи. И ја то желим, свим својим срцем.

Направих корак напријед, али се нагло зауставих. Ухвати ме паника, јер схватих да не могу пријећи ријеку. Између великог пријатељства стоји ријека заборавља која носи све пред собом. Једина могућност да је пређем јесте мост. Мост који повезује младе. Затворих очи и пожељех да се тај мост створи испред нас. Да упознам своје вршњаке. Отворих очи и угледах га онако величанственог, изграђеног од повјерења и разумијевања, љубави и доброте. Дозивао ме нечујним гласом. Са друге стране — мук. Секунд, два зачу се бат убрзаних корака. Они што су ме дозивали, трчали су ка мени. Од радости потрчах им у сусрет. Срели смо се негдје на средини. Дуго смо се насмијани гледали и причали језиком без ријечи. Није важно; постали смо пријатељи. А послије?

Нисам сигурна, јер је убрзо свануло и некакав сат је зазвонио. Мада, онај исти мост, понекад залута у моје мисли у сну. И даље спаја удаљене обале и младе људе. И даље је тако стваран. А затим одлази даље; не љутим се. Знам да ће једном ипак да се врати и споји ме са старим пријатељима. А можда и са неким новим.

АНА РОДИЋ, II7